

РЕШЕНИЕ

№ 4607

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3571** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № ПИ-115/29.03.2022 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-2235/15.03.2022 година по регистъра на ТД на НАП- С., подадена от [фирма]/ с предишно наименование [фирма] срещу Разпореждане с изх.№ С-2220022-137-0002289/24.02.2022 година на публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП- - [населено място] в частта, в която е отказано да бъдат погасени поради изтекла давност публични вземания в размер на 57 554,68 лева като неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че всяка подадена декларация представлява изпълнително основание и са налице предпоставките за погасяване по давност на публични задължения. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане в частта, в която е оставено без уважение искането за погасяване по давност на публични вземания. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма] редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат И. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата- Директор ТД на НАП-гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощена, която оспорва

жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Не прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело № 2269/2009 година за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания .

На 08.02.2022 година дружеството- жалбоподател депозирало възражение за изтекла погасителна давност до публичен изпълнител за изтекла погасителна давност по отношение на разнородни публични вземания за данъци и за задължителни осигурителни вноски, за вземания за такси по ИЛ на съдилища, по НП, с които са наложени имуществени санкции и АУПВ на общини подробно описани в искането.

На 24.02.2022 година публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] издал Разпореждане № С-220022-137-0002289/24.02.2022 година, с което частично прекратил производството по изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност за задължения за данъчен период 2009 –2010 година общо в размер на 61 869,34 лева и отказал да прекрати производството по изпълнителното дело за задължения, формирани от НП, Декларация образец 6, АУПВ на [община] за данъчни периоди 2010-2011 година общо в размер на 57 554,68 лева .

На 15.03.2022 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор ТД на НАП- [населено място] срещу Разпореждането в частта, в която е отказано да бъде прекратено поради изтекла давност изпълнителното дело.

С Решение № ПИ-115/29.03.2022 година Директор ТД на НАП- [населено място] оставил без уважение подадената жалба срещу Разпореждането за отказ за погасяване на публични държавни вземания поради изтекла давност.

По делото са приложени заверено копие на изпълнителното дело, Заповед № 1672/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП, с която Е. М. Н. е назначен за държавен служител в ТД на НАП- С., Заповед № 367/17.05.2021 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място], с която считано от 18.05.2021 година държавният служител Е. М. Н., заемащ длъжността- Главен инспектор по приходите в Сектор“ Ревизии“ отдел“ Ревизии“, Дирекция“ Контрол“ да изпълнява задълженията на Директор ТД на НАП- С. за срок до назначаване титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца, доказателства, че Е. М. Н. е назначен на длъжността- Директор ТД на НАП..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267, ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Обжалваното Решение №ПИ-115/29.03.2022 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител.

Наред с това между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Е. М. Н. е определен да изпълнява длъжността- Директор ТД на НАП- С. считано от 18.05.2021 година до назначаване на титуляр на длъжността ,но не за повече от 6 месеца и към датата на издаване на Решението същият е назначен на длъжността -Директор ТД на НАП- С..

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С. е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване и на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266, ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл.162, ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; по

По силата на чл.163, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209, ал.2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай, от събраните доказателства и най- вече от Изпълнителното дело , не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за данъци, за задължителни осигурителни вноски иза дрги пуублични вземания, така както е посочено в Разпореждането за отказ да бъдат погасени по давност публични вземания, като и в хода на административното обжалване на Разпореждането такива доказателства не са представени и няма самите Декларации и другите изпълнителни основания.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е

следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл.172 от ДОПК, давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най-вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната

давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основанията за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

Нито в Решението, нито в Разпореждането за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение нито публичният изпълнител, нито Директор ТД на НАП- [населено място] е посочил и не е изследвал въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларациите за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация с посочване на конкретни дати, а само бланкетно и с едно изречение в Разпореждането е посочено, че задължението по всички изпълнителни основания не са платени. Не може да се установи кога е възникнало задължението по всяко едно изпълнително основание, кога е следвало да се плати и дали по отношение на него има предприето действие по принудително събиране и кога е осъществено това, още повече, че се касае за различни по вид възникнали публични държавни вземания, чиято начална дата на погасителната давност е различна за всяко едно от тях. В Решението отново и само с посочване и изброяване на общо задължение и без посочен срок, в който е следвало да бъде платено задължението на база годишен период Директор ТД на НАП- не е изискал самите Декларации и всички изпълнителни основания, не е изследвал въпроса по всяка една декларация и по всяко едно изпълнително основание кога е възникнало задължението за плащане и кога е започнала да тече давността, самите разнородни изпълнителни основания не са приложени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, а самото разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително изпълнение в обжалваната част. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че Решението и потвърденото с него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация и всяко едно изпълнително основание, да посочи кога е следвало да бъде платена / на коя дата, през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларацията и по останалите изпълнителни основания, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е частично основателна, като в негова полза следва да се присъди самото сумата от 50 лева-внесена държавна такса по сметката на АССГ. Жалбоподателят е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева, платимо по банковата сметка на адвоката, но доказателства за плащане на така договорения размер от страна на жалбоподателя липсва.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-115/29.03.2022 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-2235/15.03.2022 година по регистъра на ТД на НАП- С., подадена от [фирма]/ с предишно наименование [фирма] срещу Разпореждане с изх.№ С-2220022-137-0002289/24.02.2022 година на публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП- - [населено място] в частта, в която е отказано да бъдат погасени поради изтекла давност публични вземания в размер на 57 554,68 лева като неоснователна.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ И ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО НА [фирма]- ГР. С. ОТ 08.02.2022 ГОДИНА ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма]- ГР. С. СУМАТА ОТ 50 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: